

שיחת השבוע

חב"ד
צעירי
אגודת
חב"ד
785 סניפים
בתי חב"ד,
ברחבי הארץ

יש חדש

סעודת משיח

ביום שני, שביעי של פסח, נהוג לקיים את המנהג שייסד הבעל-שם-טוב, לערוך אחרי תפילת מנחה סעודה מיוחדת – 'סעודת משיח'. נוטלים ידיים, אוכלים מצות וגם שותים ארבע כוסות. סעודות משיח נערכות בבתי כנסת רבים ברחבי הארץ, ומחזקים בהן את האמונה בביאת משיח צדקנו בקרוב ממש.

ערכי הפסח לילדים

כמאה אלף ילדים ברחבי הארץ זכו לבקר לקראת החג במאפיות המצות הלימודיות שהקימו בתי חב"ד. הילדים התנסו בעצמם בחוויית רידוד הבצק והכנתו עד שלב האפייה בתנור. אגב כך למדו על מצוות החג ומנהגיו וקיבלו מטען ערכי רב על חג הפסח. צעירי חב"ד אירחו בכפר חב"ד אלפי ילדים ב'יריד חוויות הפסח'. הילדים ביקרו במאפיית המצות הגדולה, שמספקת מצות לכל רחבי תבל, ולמדו על משמעויות החג ומצוותיו.

הילולת יהושע בן נון

בשבת הבאה, כ"ז בניסן, יחול יום ההילולא של יהושע בן נון. עלייה לציונו, השוכן בכפר חארס שבשומרון, ליד אריאל, תהיה א"ה ביום חמישי, כ"ד בניסן (2 במאי), בלילה. את העלייה מתאמת מנהלת קבר יוסף, והיא נעשית בליווי ביטחוני. הרשמה באתר keveryosef.org.

לחתור לפתרון השלם

יהודי יודע שהגאולה האמיתית תבוא עלידי מהלך אלוקי שמעל המערכות הארציות והאנושיות. זו הגאולה שהבטיחו לנו נביאינו

סעודת משיח. להבעיר את אש האמונה בגאולה (צילום: רובי קסטרו)

אנחנו חוגגים את חג הפסח אחרי כשבעה חודשים של מלחמה קשה, שבה איבדנו קרבת יקרים. לאורך כל החודשים הללו אנחנו ממוקדים במאמצים להתמודדות עם האתגרים בכלים ארציים, רציונליים. מיטב המומחים הצבאיים והמדיניים מנסים למצוא את הדרכים הנכונות לנצח את אויבנו ולהבטיח את הביטחון בכל רחבי הארץ.

אבל בחג הפסח הננו נקראים להרים את העיניים אל מעבר למציאות הארצית והטבעית.

חכמינו אומרים שבדרך הטבע אפילו עבד לא היה יכול לברוח ממצרים, על אחת כמה וכמה עם שלם. אבל כאן נכנס לתמונה המרכיב הניסי והאלוקי, ויצאנו ממצרים בניסים כבירים, ובשביעי של פסח נחגוג את הנס הבלתי-נתפס של קריעת ים סוף.

אכן, האמונה במשיח מכניסה למערכת המושגים שלנו מרכיב רוחני, על-טבעי. אין היא מסתפקת בניחות ארצי של המציאות ובמתן פתרונות אנושיים. היהודי המאמין יודע שמצפה לנו גאולה אלוקית, שהיא חלק מסדר עולמי חדש ומתיקון העולם כולו במלכות ה'.

להתחזק באמונה

הציפייה למשיח אינה סותרת את העשייה האנושית, ואת ההתמודדות עם אתגרים בכלים רציונליים. יהודי נדרש לפעול בדרכי הטבע. אם יש בעיה רפואית – הולכים לרופא. כשיש בעיה כלכלית – פונים אל מומחה לפיננסים. כנגד אתגר ביטחוני צריך להצטייד בכלי הנשק המתאימים ולתת מענה הגנתי או התקפי כפי המתבקש.

אבל לצד כל אלה היהודי יודע שהגאולה האמיתית תבוא עלידי מהלך אלוקי שמעל המערכות הארציות והאנושיות. זו הגאולה שהבטיחו לנו נביאינו, ושבעבורה היה כדאי לעבור את כל מסע הסבל והרדיפות שעבר העם היהודי. זה החזון המופלא של אחרית הימים, שהוא נשמת אפה של האמונה היהודית.

ואנחנו נדרשים לפעול כדי שהגאולה הזאת תבוא יום אחד קודם. לא דיי לצפות ולקוות, אלא עלינו לפעול כדי להיות ראויים לה. עלינו להתפלל לבואה. נתחזק אפוא כולנו באמונת הגאולה, נגביר בליבנו את הציפייה לבואה, ונפעל להחשת בואו של משיח צדקנו בקרוב ממש.

המצפה – קם ועושה

משנת החסידות מחלקת את הפסח לשני חלקים – הימים הראשונים של החג קשורים לגאולה ממצרים, ואילו שביעי של פסח קשור לגאולה השלמה. האמונה בגאולה היא יסוד מרכזי בדת ישראל. הציפייה לבוא המשיח שזורה בנשמת אפם של יהודים בכל הדורות. בחג האחרון של פסח אנו מתחברים עוד יותר לאמונה בגאולה העתידה.

האמירה 'לחכות למשיח' נתפסת לעיתים כביטוי לפסיביות ולהעדר עשייה. יש מי שבעיניהם ציפייה למשיח משמעותה ישיבה בחיבוק ידיים, בלי לעשות דבר, מתוך אמונה שמישהו יעשה בשבילם את העבודה ויפתור את כל הבעיות. מובן שזו תפיסה מעוותת של מושגי הגאולה ושל תפקיד האדם במשימה זו של ביאת המשיח.

ישיבה בחיבוק ידיים היא ההפך הגמור מציפייה למשיח. מי שיושב באפס מעשה אינו מצפה באמת למשיח. הוא סתם אדם נטול מרץ ורוח עשייה. הציפייה למשיח היא כוח מניע. היא דוחפת את האדם לפעול ולעשות כדי לממש את הציפייה הזאת ולהחיש את התגשמותה.

זמני השבוע

ירושלים	תל-אביב	חיפה	באר-שבע	אילת	ניו-יורק
18:36	18:58	18:48	18:57	18:54	19:29
19:54	19:57	19:57	19:55	19:51	20:32

שבת ישראל,
קרם והזמנים

להרגיש טעם יהודי KEDEM

PRODUCT OF USA

ברגע אחד הכול יתהפך

הפטרת החג האחרון של פסח בחוץ לארץ נפתחת בפסוק "עוד היום בנב לַעֲמֹד" (ישעיה י"ב). ההפטרה מספרת על מפלת סנחריב, שאירעה בלילה הראשון של חג הפסח, אבל קוראים אותה בחג האחרון של פסח דווקא, וזאת על-פי דברי חז"ל: "ביקש הקב"ה לעשות [את] חזקיה משיח ו[את] סנחריב גוג ומגוג", והחג האחרון של פסח קשור במהותו לגאולה העתידה.

אבל כאן נדרש ביאור: הלוא ההפטרה נתקנה בתקופת הגלות, כאשר הקריאה בתורה נאסרה על היהודים, וזה כבר היה זמן רב אחרי שחזקיה לא היה מועמד להיות המשיח. אם כן, מה העניין לקרוא הפטרה זו באחרון של פסח?

הרהב והמפלה

יש לומר שהפטרה זו איננה סיפור בעלמא אלא גם הוראה בעבורנו, על אופי ההתנהגות הנדרשת

מאיתנו בזמן ההכנה לביאת המשיח, היינו בעודנו בתקופת הגלות.

סנחריב היה צפוי לכבוש את ירושלים בקלות רבה. גם הוא היה בטוח בכוחו ובעוצמתו, עד שזלזל בעצת האצטגנינים שלו, שהמליצו לו למהר ולכבוש את ירושלים באותו יום, שאז ישחק לו המזל. סנחריב השקיף על ירושלים מנוב, ראה כמה היא קטנה, והניף ידו בגאווה, באומרו: "וכי על עיר כזו הרגזתי כל החילות האלה?!" (כפירוש רש"י על הפסוק).

מלחמה רוחנית

אשור, בהנהגת סנחריב, הייתה מעצמה אדירה, שהחזיקה צבא אדיר, שהכניע את כל אויביו. גם מבחינה שמימית אצטגניניו של סנחריב ידעו לתזמן את המערכה למועד שישחק לטובתם. על-פי כל התחזיות, סנחריב היה צפוי לנחול בה ניצחון גדול. אפילו בין חברי הסנהדרין היו שהשלימו עם התבוסה הצפויה (סנהדרין כ"א).

וברגע אחד התחולל מהפך, מן הקצה אל הקצה. חז"ל מתארים את ניצחונו של חזקיה לא כהישג צבאי אלא כהישג רוחני. חזקיה דרש

מאנשי ירושלים להתייצב בבתי המדרש ולהגות בתורה, "ולא מצאו תינוק ותינוקת, איש ואישה, שלא היו בקיאים בהלכות טומאה וטהרה". חזקיה השליך את יהבו על הקב"ה, ואמר: "אני ישן על מיטתי ואתה עושה". ואכן, הקב"ה הסכים ואמר: "אני עושה, שנאמר וַיְהִי בַּלַּיְלָה הַהוּא, וַיֵּצֵא מֶלֶאךָ ה' וַיִּךְ בַּמַּחֲנֶה אֲשׁוּר".

אחד כנגד כולם

זאת למד חזקיהו מאברהם אבינו, שלא פחד להיות יחיד נגד כל העולם, וכך ניצח במלחמתו באויביו. את הפסוק "וַיִּחַלֶּק עֲלֵיהֶם לַיְלָה" (בראשית י"ט) מפרשים חז"ל: "אותו מלאך שנזדמן לאברהם 'לילה' שמו, והוא סייעו". וכוח זה הוריש אברהם לבניו.

ההוראה מזה בעבורנו היא, שאל לנו להתפעל מכך שהמצב נעשה גרוע מיום ליום, מפני שברגע אחד הכול יכול להתהפך. כדי לחולל את השינוי אין צורך לחולל מהומה רועשת, אלא יש לעסוק בחינוך יהודי כשר, כפי שעשה חזקיה, והגאולה האמיתית והשלמה תבוא.

(תורת מנחם, כרך לג, עמ' 349)

אמרת השבוע

מסר קצר

בליל בדיקת חמץ, לקראת תפילת ערבית, בא לעיר נובה-מיש שבבלרוס הדיין ר' ברל פסטרינר. הוא בא מלכוביץ', מרחק של כשלושים קילומטרים, ועשה את דרכו רכוב על סוס. בפיו הייתה שליחות מיוחדת מאת רבי מרדכי מלכוביץ'.

הוא עבר ליד בית המדרש של החסידים, נקש בחלון וקרא בקול גדול: "הרבי אמר 'בודקין בחורין ובסדקין!'". שוב לא הוסיף מילה וחזר מייד ללכוביץ'.

החסידים קלטו את משמעות המסר שקיבלו מרובם. את תפילת ערבית התפללו בבכיות ומתוך חשבון נפש עמוק, כמו בליל יום הכיפורים, וכל אחד ואחד חיפש בתוך 'החורים והסדקים' שבנפשו את ה'חמץ' שצריך לבער.

שביעי של פסח

מן המעיין

להאמין ולדעת

אף-על-פי שבכל אחד ואחד מישראל יש אמונה פשוטה, הקבועה בליבו, מצווים אותו: "דע את אלוקי אביך" – היינו שבעניין "אלוקי אביך", הרומו על האמונה, צריכות להיות גם השגה ודעת.

(ספר המאמרים קונטרסים)

הסיען על כורחם

"וַיֵּסֶע מֹשֶׁה אֶת יִשְׂרָאֵל מִיַּם סוּף" (שמות טו, כב). הסיען בעל כורחם. שעטרו מצרים סוסיהם בתכשיטי זהב וכסף ואבנים טובות, והיו ישראל מוצאין אותם בים. לפיכך הוצרך להסיען בעל כורחם.

(רש"י)

לא לוותר על יהודי

אם בעניין בירור כסף וזהב גשמיים השתדלו בני ישראל כל-כך לברר את כל הניצוצות ולא להשאיר אפילו ניצוץ אחד בלתי-מבורר – פשיטא שכן צריך להיות בעבודה של קירוב יהודים לתורה. אל לו לאדם להסתכל על מספר היהודים שכבר הצליח לקרב. כל עוד נותר אפילו יהודי אחד שטרם התקרב לתורה, חובתנו להכניסו תחת כנפי השכינה.

(הרבי מליובאוויטש)

שר כשהאמינו

"ויאמינו בה' ובמשה עבדו" (שמות י"א). כשהאמינו בה' ובזה שמשה הוא עבדו – "אז ישיר משה", אריאז יכול היה משה לומר שירה. (דגל מחנה אפרים)

דיבור האמונה

כשהשירה מתפרצת מתוך הלב קל לאמונה לקנן בו. "האמנתי" – כי אדבר; כשאני משיח את דבריי לפני קוני, מתחזקת ומתבצרת בי האמונה.

(רבי אברהם מסלונים)

שיר האמונה

שאלו את רבי ישראל מרוז'ין: כלום לא אירעו לישראל במדבר עוד ניסים גדולים, ומדוע לא אמרו עליהם שירה? השיב הצדיק: לא על הנס של קריעת ים סוף אמרו ישראל שירה, אלא על שעל-ידי קריעת ים סוף באו ישראל לידי אמונה שלמה, להכרה מלאה של "ויאמינו בה'", ועל כך אמרו שירה.

(מגניזת החסידות)

הקושי להינתק

בני ישראל לא רצו להינתק ולהיפרד מההתגלות האלוהית הנעלה שראו בשעת קריעת הים, ולכן הוצרך משה להסיעם על כורחם.

(תורה אור)

יום בשבוע	ש"ק י"ט ניסן	א'	ב'	ג'	ד'	ה'	ו'
ג' פרקים ליום	הל' ברכות פרק ד'	פרק ז"ט הל' מילה פרק א'	פרק י"א הל' מילה פרק א'	פרק ב"ב. סדר תפילות כל השנה. נהגו העם. ימלוך עלינו וכו'.	נסח ברכות התפילה וסידורו. (א) ברוך אתה. נסח הוי"ו. עושה שלום וכו'.	נסח ברכת המזון. הלכות שבת פרק א"ב	פרק ג'ה
פרק א' ליום	הל' מתנות עניים פרק ו'	פרק ז'	פרק ח'	פרק ט'	פרק י'	הל' תרומות פרק א'	פרק ב'

לוח יומי
ללימוד
הרמב"ם

כתקנת הרבי מליובאוויטש

אפיקים

טכנולוגיית מים מתקדמת

UPGRADE YOUR STYLE

התקדמו עוד היום לנעם 2, שדרגו את איכות החיים ותיהנו משפע מים חמים וקרים בלחיצת כפתור עם טכנולוגיית שבת למתקדמת.

מוקד הזמנות:

077-230-47-57

נעם 2
מבית אפיקים שבת

גאולה פדיה

מנחם ברוד

גאולה בארבע

אַרְבַּע כּוֹסוֹת. בליל הסדר יש לנו כמה וכמה עניינים הקשורים במספר ארבע: ארבעה לשונות של גאולה, ארבעה בנים, ארבע קושיות, ארבע כוסות. גם בגאולה העתידה אנו מוצאים את המספר ארבע. רבנו בחיי (שמות ו, ח) אומר שכשם שבגאולת מצרים נאמרו ארבעה לשונות של גאולה, גם בגאולה העתידה נאמרו ארבעה לשונות: הוא שאמר הנביא (יחזקאל לד, ג): "וְהוֹצֵאתִים מִן הָעַמִּים, וְקִבְּצָתִים מִן הָאֲרָצוֹת, וְהִבֵּיאוֹתִים אֶל אֲדָמָתָם, וְרִיעֵיתִים אֶל הָרִי יִשְׂרָאֵל".

גם ארבע הכוסות נקשרות לגאולה. חכמינו אומרים (ירושלמי פסחים פרק י, הלכה א) שארבע הכוסות הן כנגד "ארבע כוסות של פורענות שהקב"ה עתיד להשקות את אומות העולם" בעת הגאולה, וחז"ל מביאים על כך ארבעה פסוקים שבהם נאמר 'כוס', ובהמשך נאמר שם בגמרא: "וכנגדן עתיד הקב"ה להשקות את ישראל ארבעה כוסות של נחמות", וגם על כך מובאים פסוקים שבהם מופיעה המילה 'כוס' בהקשר של נחמה.

עוד פרט הקושר את הגאולה למספר ארבע מופיע בנבואת ישעיה הנאמרת באחרון של פסח (ישעיה יא, ב): "וְנִשָּׂא גֵס לְגוֹיִם, וְאֶסַף נְדָחֵי יִשְׂרָאֵל, וְנִפְצוֹת יְהוּדָה יִקְבֹּץ מֵאֲרָבַע כְּנָפוֹת הָאָרֶץ".

לכן כשאנו מתקרבים לימים שבהם יתקיימו הייעודים הללו תיקן הבעש"ט לאכול בחג האחרון של פסח את 'סעודת משיח', באכילת מצה, מאכל האמונה, כדי להחזיר לתוכנו את האמונה בביאת המשיח. כמו־כן תיקן הרבי הרש"ב מליובאוויטש לשתות בסעודה זו גם ארבע כוסות של יין, כדי לעורר את גילוי ארבע הכוסות של ימות המשיח.

הרב חיים הבר

לרגל ארבעים שנה לייסוד תקנת לימוד הרמב"ם היומי

טעימה מהרמב"ם

זיהוי המור שבסממני הקטורת

"וְאֵם לֹא הָיָה מִן הָעֵץ וְלֹא מִן הָאֲדָמָה, כְּגוֹן הַמֹּר שֶׁהוּא מִן הַחִיָּה, מִכֶּרֶךְ בּוֹרָא מִיְּנֵי בְשָׂמִים" (הלכות ברכות ט, א)

ריח מן החי מברכים 'בורא מיני בשמים', ומציין לדוגמה "כגון המור, שהוא מן החיה".

מעניין שהפוסקים ממליצים להשיג מאסק טבעי (שעלותו בימינו גבוהה במיוחד) להבדלה. בברכת הבשמים בהבדלה יש שני מנהגים: הספרדים מברכים על כל ריח את ברכתו, 'עצי' או 'עשבי' וכדומה; ואילו האשכנזים מברכים בהבדלה (בלבד) על כל הריחות 'בורא מיני בשמים', מפני שאין בקיאים בברכות, וברכת 'מיני בשמים' כוללת הכול בדיעבד. אך כדי שהברכה תהיה לכתחילה, "טוב להניח חתיכת מור... כדי שיברך ברכת 'בורא מיני בשמים' כהלכתה" (שו"ע אדה"ז או"ח רצ"ג).

אחד מסממני הקטורת הוא ה'מור'. על חשיבותו יעיד הפסוק במגילת אסתר (ב, יב): "שֵׁשֶׁה חֲדָשִׁים בְּשָׂמֵן הַמֹּר וְשֵׁשֶׁה חֲדָשִׁים בְּבָשָׂמִים". חז"ל אומרים שהמור "ראש לכל הבשמים" (מגילה י, ב), ושהר המוריה נקרא על שם המור שהיו מקטירים בו (בראשית רבה נה, ז).

גדולי הדורות התחבטו בזיהוי המור. בהלכות כלי המקדש (ב, ד) הרמב"ם מתרגם את שמות סממני הקטורת לערבית, ומזהה את המור כ'מאסק', ריח נפוץ המופק במקורו מאייל המושק. מנגד, הראב"ד טוען כי המור מופק מן הצומח.

גם בהלכות ברכות (פרק ט) הרמב"ם כותב כי על ריח מן הצומח מברכים 'עצי בשמים' או 'עשבי בשמים', ואילו על

קונה ספרי תורה פסולים
(גם פיועדים לגניזה)

חיים (עוסק פורשה) **054-3175116**
kdushathaot@gmail.com

וכן רוכשים כלי כסף, כתרים, רימונים ועוד

אינו מוכן להיכלא בפסח

זילבר כבר החל במרתון פגישות עם ספקים ובעלי מלונות, בניסיון לקבץ את צורכי החג בעבור העולים. בעיני רוחו כבר ראה עצמו מסב בליל הסדר עם העולים במשטרת כנען. ופתאום נצנץ במוחו רעיון.

בערב החג ביקש זילבר לפגוש בדחיפות את מפקד המשטרה ואת המושל הצבאי. "הקשיבו לי מכובדיי", אמר להם. "על אף רצוני העז לערוך את ה'סדר' בבית המעצר, אינני יכול לעשות זאת. חג הפסח הוא חג החירות, וכל אדם בישראל צריך להרגיש בו בן-חורין. כיהודי דתי, אינני יכול להיכלא מרצוני ולחגוג את החג בכלא. לעולים שנתפסו אין ברירה, אך עליי נאסר להיכלא מרצון. קבלו נא את התנצלותי. האסירים יחגגו את הפסח לבדם".

מפקד המשטרה לא ידע כיצד לנהל את חגם של היהודים בלי עזרתו של זילבר. הוא חכך בדעתו ואמר: "אם כן, קח את האסירים איתך, ואחרי החג נראה מה לעשות בהם".

משאית גדולה הובאה לבית הכלא והעולים הועמסו עליה והובאו אל ביתו של זילבר. הוא מיהר להכניסם למבנה בית ספר שכבר היה נקי לפסח ושמטבחו הוכשר.

מבתי המלון 'הרצליה' ו'מיברג' הובאו כלי הבישול. סכו"ם ומפות לבנות נפרשו על השולחנות, ועליהם הוצבו נרות החג. המצות סופקו מבית החרושת 'לודמיר', ויקב 'כרמל מזרחי' סיפק יין בשפע. במטבח עמדו מתנדבות וניצחו על הבישול. תושבי הרובע היהודי בצפת, בלי להתבקש, שלחו סירים מלאים כל טוב.

בליל הסדר עצמו הזדרזו רבים מיהודי צפת לסיים את הסדר בביתם ולהצטרף אל העולים שחגגו את חג החירות. זילבר הזמין את מפקד המשטרה הבריטית לכבד את החוגגים בנוכחותו. הוא טעם מהמצות ושתה עוד ועוד מהיין. בתום ביקורו הוא אף כווד בארגו יין משובח.

אחרי הסדר נלקחו רוב העולים לבתי המלון הגדולים בצפת, ובהם שהו בימי החג. במוצאי החג האחרון הועברו מצפת, ולא ראו עוד את משטרת כנען ואף לא הובאו לפני השופט. "גדולה לגימה שמקרכת רחוקים, ודיי ברמז זה", סיפר זילבר לימים בחיך צופן סוד...

(עלפי 'ספר מירון')

הסיפור שלנו קרה כמה ימים לפני חג הפסח, בעיצומה של מלחמת העולם השנייה. קבוצה גדולה של פליטים נתפסה ליד מטולה. מובילי הקבוצה נמלטו, והותירו את עשרות העולים, ובהם נשים וילדים קטנים, לבדם. הקבוצה הועברה למשטרת כנען בצפת. לא נשקפה להם

ר' יצחק זילבר וחנותו. תחנת יציאה לעזרה ליהודים (צילום: יובל מלחי)

ג"פ צבאי עצר בחריקת בלמים בפתח חנותו של ר' יצחק-משה זילבר. מהרכב ירד קצין משטרה בריטי. "קבוצה גדולה של יהודים נתפסה מנסה להבריא את הגבול", הודיע לבעל החנות. "כולם עכשיו במעצר. בוא איתי".

החנות לממכר כלים וצבעים בכיכר הפחמים שבמרכז צפת (כיום: 'כיכר המגינים') הייתה סגורה יותר משהייתה פתוחה. למעשה, היא שימשה לזילבר מעין תחנת יציאה לעיסוקו העיקרי - מתן עזרה וסיוע לכל יהודי שנקלע למצוקה.

אלה ימי שלטון המנדט הבריטי בארץ ישראל. העולים שניסו להגיע לארץ נחשבו בעיני השלטון בלתי-חוקיים. זילבר עסק הרבה בטיפול בתסבוכות שאליהן נקלעו העולים.

צפת הייתה עיר המחוז הצפונית, הסמוכה לגבול לבנון וסוריה. יהודים רבים, שלא היו בידיהם אשרות עלייה, ניסו להיכנס לארץ דרך הגבול הצפוני היבשתי.

עסקי הברחת הגבול שגשגו באותם ימים. הכול ידעו את כתובתו של זילבר בצפת, וכיוונו את העולים לידיו הנאמנות, שידאג להעבירם למקום מבטחים. זילבר הפעיל רשת, שדאגה להעביר את העולים דרומה ולפזרם ביישובים שבהם לא יתגלו.

הוא רכש את אמונם של הממונים הבריטים. כאשר נתפסה קבוצת עולים, היו ממהרים להודיע זאת לזילבר, והוא היה מתייצב ופותח במשא ומתן לשחרורם בערבותו, עד בירור מעמדם בבית המשפט.

היה עליו לדאוג שביום המשפט יופיעו ה'נאשמים', וזו לא הייתה משימה קלה. זילבר נאלץ להתרוצץ ברחבי הארץ, לאתר את האנשים ולשכנעם שלא יאונה להם רע. קרה ששילם לנתבע דמי נסיעה והפסד יום עבודה רק כדי שייאות להתייצב לפני השופט בצפת.

אם היה נפסק שעל הנאשם לשוב לארץ מוצאו, פעל זילבר לביטול ביצוע גזר הדין, וזאת באמצעות קשרים שרקם עם השוטרים שהיו אמורים לבצע את המשימה.

בעיני רוחו כבר ראה עצמו מסב בליל הסדר עם העולים במשטרת כנען, ופתאום נצנץ במוחו רעיון: "כיהודי דתי, אינני יכול להיכלא מרצוני ולחגוג את החג בכלא"

סכנה להישלח לארץ מוצאם, שכן אלה היו פליטי חרב הנאצים, אך היה חשש שישולחו למחנות עקורים בארץ אחרת.

בינתיים דרשו העולים מזון כשר לקראת חג הפסח. הממונים הבריטים לא ידעו כיצד לספק זאת, ופנו לעזרת זילבר.

"כיצד אטפל בהם בעצמי? מנין אקח את צורכי החג בעבורם? אפילו אין לי כלי בישול לסדר גודל שכזה!", תהה באוזני הקצין, כשראה את הקבוצה הגדולה. "לוי הייתם מוסרים אותם לידיי הייתי מפזרם בין משפחות בצפת ובבתי המלון".

הצעתו נענתה בסירוב נחרץ. "אין שום אפשרות להוציאם מבית המעצר!", פסק הקצין.

דברי תורה
בעניין
האנולה

שופות
ארבע
כוסות של
יין (או מיץ)
ענבים (בעני)

נותרים
ידיים
ואוכלים
מצות

סעודת משירה

המנהג הקדוש שייסד
הבעל-שם-טוב

יום שני כ"א ניסן (29.4)
אחר הצהריים,
בבתי חב"ד ובבתי הכנסת.

חדש! המתנה המושלמת
לאפיקומן

סיפורים אמיתיים מתקופת הראשונים
אירועים בספרד ואלג'יריה שהוזכרו
בשו"ת התשב"ץ (עם איורים)

לרכישה במחיר השקעה:
הקלידו בגוגל 'ספריית משעול' | 08-9276664

עושים לך סדר פסח בביטוחים

בדיקה מקיפה לכל הביטוחים שלך
אפיון צרכי המשפחה
ללא עלות וללא התחייבות!

© creative

זה הזמן למנוע
כפל בביטוחים!

077.444.7777

צריך לעשות הכל שיהיה בסדר

גפן בסד

ביטוח ופיננסים למגזר החרדי

basad.co.il

בריאות | פנסיה | דירה | ביטוח חיים | נסיעות לחו"ל | משכנתא

רציתי לשאול

עם הרב מנחם מענדל פרידמן
מנהל בית חב"ד באור יהודה

מה פירוש המושג 'לחיות עם משיח', והאם אדם מן השורה יכול להגיע לתודעה כזאת?

מליובאוויטש ניצל מאימי השואה והיה יכול להתרכז בבניית החיים מחדש אחרי החורבן. אבל הוא הרים חזון גדול לאין ערוך, והציב כיעד את הכנת העולם כולו לגאולה.

זו המשמעות 'לחיות עם הגאולה'. האדם חי על הקרקע, יודע בדיוק מה קורה, אבל באותה עת חי גם בספירה אחרת, בציפייה לדבר הגדול. אנחנו חיים עם השעון הנוכחי, עם כל הקשיים, ובה בעת יש לנו שעון אחר, של הבטחות הנביאים על הגאולה הצפויה. ואז מתנהלים אחרת לגמרי. מצפים לאור הגדול; להתגלות האלוהית בעולם כולו.

דבר זה בא לידי ביטוי מעשי באכילת סעודת משיח בשביעי של פסח; בהתעוררות ללמוד את ענייני הגאולה; ובדחף להוסיף כל הזמן בתפילה, בתורה ובמעשים טובים למען זירוז הגאולה במהרה בימינו.

כולנו מכירים את התופעה שאדם נוסע לארה"ב ומכוון את שעונו לשעון ארה"ב, אבל באותו זמן יש לו עוד שעון, של הארץ. הוא קם שם בבוקר והולך להתפלל שחרית, ובאותה עת חושב מה קורה עכשיו בארץ - מי אוסף את הילדים ומה הם אוכלים לארוחת צהריים.

בדומה לזה אדם יכול לחיות את חיי היום-יום כשמחשבותיו נתונות למטלות אותו יום, והוא יכול לעשות אותם דברים ובליבו חזון ושאיפות לדברים הרבה יותר גדולים.

כשאבותינו יצאו ממצרים היו יכולים לומר: יצאנו מעבדות לחירות; עכשיו נחיה חיים שלווים ורגועים. אבל הם לא הסתפקו בעצם היציאה לחופשי, אלא ספרו את הימים לקראת קבלת התורה, ואחר-כך שאפו להיכנס לארץ ישראל, לבנות את בית המקדש וכו'.

ואם נעבור לימינו: הרבי

הלכה למעשה

הרב יוסף גינזבורג
רב אזורי, עומר

אריזת הפסח בחול המועד

תיקונים בבית בחול המועד:

תיקון הבית, מכיוון שבניין נחשב בהלכה 'מעשה אומן', מותר לעשות תיקון כזה רק אם ההימנעות ממנו תגרום הפסד, שאז התיקון נחשב 'דבר האבד'. לכן גדר שנפרצה, אם יש חשש להפסד מרובה על ידי גניבה, או אם הגדר רעועה ועלולה להתפרק ולגרום נזק לבני-אדם, מותר לתקנה ואפילו לטייח אותה בחול המועד. נעיצת מסמר בקיר, לתליית תמונה וכדומה, מותרת ב'מעשה הדיוט', ככל דבר שהוא 'צורך המועד'. אבל כשאין הדבר נחוץ ביותר לצורך החג, מן הראוי להימנע מכך.

תקלות שמתגלות במערכות החשמל והאינסטלציה, מאחר שחלק גדול מצורכי 'אוכל נפש' תלוי בהן, מותר לתקן בחול המועד גם ב'מעשה אומן'.

מקורות: מו"ק ב ע"ב, ופירש"י. חוה"מ כהלכתו פ"ב ס"ט וסכ"ו ובהערות (ופ"ח ס"ב ד, יח"ט), ש"ש כהלכתו פס"ו סמ"ו ובהערות, ופסקי תשובות סי' תקל ס"ק א.

**שאלה: משפחה הנוסעת
להתארח בשביעי של פסח,
האם מותר לה לארוז בחול
המועד את כלי הפסח?**

תשובה: סידור כלים כשהוא לעצמו איננו מלאכה, ולכן אם מדובר בזוג צעיר או במשפחה קטנה, אין סיבה לאסור זאת. אבל במשפחה גדולה, שכמות הכלים גם היא גדולה, וסידורם דורש טרחה וזמן ניכרים, הרי זו מלאכה שאין עושים אותה בכל יום, ויש להימנע מטרחה בחול המועד, שהרי אמרו חז"ל שאיסור מלאכה בחול המועד הוא 'משום טרחה'.

כיוצא בזה הוא באשר לניקוי הבית וסידורו בחול המועד בעבור ימות החול שאחרי החג, כגון במקרה המוצג בשאלה, שהמשפחה לא תהיה בבית בשביעי של פסח, ובעצם היא מכינה את הבית בחול המועד בעבור ימי החול. אם מדובר בטרחה קטנה, הדבר מותר; אבל אם זו טרחה גדולה, אין לעשות זאת בחול המועד.

מחלקת המודעות (בלבד) של 'שיחת השבוע':

טל' 053-3166532 • דוא"ר: m3166532@gmail.com

עוזי קפלון

תקציר: גִּדְעוֹן יוֹצֵא בְּשִׁלּוֹם מִבֵּית הַדִּין. לְמַחֲרַת יוֹצֵא עֲמָרִי לְשֹׂאֵב מַיִם, וּמְגַלָּה כִּי מִפְּלֶס הַמַּיִם בִּבְּאֵר נִמּוֹךְ בְּצוּרָה מְעוֹרֶרֶת חֶשֶׁד

הַשְׂרָפָה הַגְּדוֹלָה

הַתְּאֲרָגְנָה בְּמַהֲרֵיתָּהּ, וְעַל הַמְּדוּכָה יָשְׁבוּ גְּדוֹלֵי חֻכְמָי יְרוּשָׁלַיִם.

הָאוֹרִיָּה הִיְתָה קִשָּׁה. הַכָּל הִרְגִּישׁוּ בְּלֶפֶס כִּי יִתְכַן שְׁכֻתוֹךְ זְמַן קָצֵר מְאֹד שׁוֹב לֹא תִרְאֶה יְרוּשָׁלַיִם כְּפִי שֶׁנִּרְאָתָה בְּאַרְבַּע-מֵאוֹת הַשָּׁנִים הַחֲרוֹנוֹת. מִשְׁהוּ נִזְרָא עוֹמֵד לִקְרוֹת. מִיִּשְׁהוּ הָעֵלָה רָעִיוֹן נֹעֵז: לְשַׁלַּח אֶחָד מִגְּדוֹלֵי הַחֻכְמִים אֶל מַחוּץ לְחוֹמָה, לִפְגֹּשׁ אֶת אֶסְפָּרָנִיוֹס עֲצָמוֹ וּלְנַסּוֹת לְדַבֵּר עַל לְבוֹ. הַשְּׂאֵלָה הַגְּדוֹלָה הִיְתָה אִיךָ עוֹשִׂים זֹאת, בְּשִׁעָה שֶׁהַבְּרִיּוֹנִים שׁוֹמְרִים עַל שְׁעָרֵי הַחוֹמָה וּמוֹנְעִים מִן הַיְּהוּדִים לְצֵאת הַחוּצָה!

הָעָרֵב רַד וְהַחֻכְמִים נִפְרְדוּ זֶה מִזֶּה בְּלֵב כָּבֵד, מִתּוֹךְ הַחֲלָטָה לְשׁוֹב וּלְהִפָּגֵשׁ מִחוּר וּלְהִגִּיעַ לְהַחֲלָטוֹת. תַּחוּשְׁתָּם הִיְתָה נְכוֹנָה, כִּי עֲמָרִי וְחִבְרִי לֹא בִּזְבוּז זְמַן, וּבִתְּוֹךְ שְׁעוֹת מִסְפָּר יֵצְאוּ בְּתַהֲלוּכַת לְפִידִים זְרִיזָה הַיָּשָׁר אֶל מַחֲסֵן הָעֲצִים הָעֵנֶק.

בְּחֲצִי הַלַּיְלָה נִזְרְקוּ הַלְּפִידִים זֶה אַחֵר זֶה אֶל רַחְבֵּי הַמַּחֲסֵן הָעֵנֶק. גִּזְרֵי הָעֵץ הֵיבְשִׁים נִדְּלְקוּ בְּמַהֲרֵיתָּהּ וּלְהִבָּה אֲדִירָה הִתְמַרְהָ כְּלָפִי מַעֲלָה, לִגְבָּה מִפְּחִיד. שְׁמֵי יְרוּשָׁלַיִם הֶאֱדִימוּ בְּאוֹתוֹ לַיְלָה, וְצִהָלוֹת שְׂמִיחָה מִטְּרָפוֹת נִשְׁמָעוּ מִשְׁנֵי צְדֵי הַחוֹמָה. הַרְוֵמָאִים הָעוֹלָזִים לִקְרֹאת נִצְחוֹנָם מִזֶּה, וְהַבְּרִיּוֹנִים הַשְּׂשִׁים אֵלֵי קֶרֶב מִזֶּה. בְּתוֹךְ עֲמָדוֹ הַמוֹנִי יְהוּדֵי יְרוּשָׁלַיִם, מִבִּיטִים בְּדַמְעוֹת אֶל תַּקְוַת הַצִּלָּתָם עוֹלָה בְּאֵשׁ, וּמַחֲבִיקִים בְּשִׁתִּיקָה אֶת יְלָדֵיהֶם. רֵיחַ הַחֶרֶבֶן נִשָּׂא בְּאוֹר.

הָאֶסְפָּה שֶׁלְּמַחֲרַת הַשְׂרָפָה הַגְּדוֹלָה הִיְתָה סוּדִית לְחִלוּטִין. בְּסִינִימָה נִשְׁלַחוּ שְׁנֵי תַלְמִידִים לְבֵיתוֹ שֶׁל רַבִּי יוֹחָנָן בֶּן-זִכְאִי, וּבִתְּוֹךְ זְמַן קָצֵר הִתְפַּשְּׁטָה שְׂמוּעָה קִשָּׁה בִּירוּשָׁלַיִם: רַבִּי יוֹחָנָן בֶּן-זִכְאִי חוֹלָה. חוֹלָה מְאֹד. רַק יְחִידִים יָדְעוּ אֶת פֶּשֶׁר מַחֲלָתוֹ הַמְּסֻתָּרִית שֶׁל הַצַּדִּיק, בִּינִיָּהם רַב הַרְפִּינָס. מְדַבֵּר הָיָה בְּתַכְנִית נֹעֵזָה וּמְסַכְּנָת עַד מְאֹד, שֶׁאִם תַּצְלִיחַ, עֲשׂוּיָה הִיְתָה, אוֹלֵי, לְהַצִּיל אֶת יְרוּשָׁלַיִם. אֲבָל רַב הַרְפִּינָס, הַמְּלַמֵּד הַמְּסוּר, דָּאָג עֲכָשׁוּ בְּעֶקֶר לְתַלְמִידָיו, לְגַדְעוֹן וְחִבְרִי. תַלְמִידִים לְחָשׁוּ עַל אֲזָנוֹ כִּי בְּלִשְׁי הַבְּרִיּוֹנִים סוֹבְבִים בֵּין הָאֲנָשִׁים וְשׁוֹאֲלִים וְדוֹרְשִׁים לְדַעַת מִי רוֹקֵן אֶת הַבָּאָר. נִקְמָה הֵם מִבְּקָשֵׁים...

הַצִּמְאוֹן שֶׁתִּקְרָה קִדָּם אֶת עֲמָרִי נִגְזַר עֲכָשׁוּ וְנִעְלָם, לִנְכַח הַשְּׂמִיחָה הַפְּרָאִית שֶׁמִּלָּאָה אוֹתוֹ, עַל שֶׁהֲצִלִּיחַ לִפְעֻנָּח אֶת סוּד הָעֲצִים הַבְּלִתִּי-נִדְּלָקִים. וּבִכְּוֵן, לֹא נִס יֵשׁ כָּאֵן וְלֹא חֲצִי נִס; טִבְעָם שֶׁל עֲצִים רִטְבִּים שֶׁלֹּא לְהִדְלִק. זֶה הַכָּל. מִיִּשְׁהוּ, שְׁחִיבִים לְגַלוֹת אֶת זְהוּתוֹ וּלְהַעֲנִישׁוֹ כְּרֹאֵי לוֹ, רוֹקֵן אֶת תְּכוּלַת הַבָּאָר עַל עֲצֵי הַמַּחֲסֵן – זֶה בְּרוּר! הָאֵם אֵין אֱלֹה אוֹתָם יְלָדִים חֲצוּפִים מִבֵּית הַמְּדַרְשׁ?

מֵרֵב עֲלִיצוֹת כְּמַעֲט שְׂמִט מִידוֹ אֶת הַדְּלִי שֶׁהֵעֵלָה בְּעֵמֶל כֹּה רַב. הוּא מֵהָר לְהַחֲזִיק בּוֹ כִּהְיָ וְהִבִּין כִּי עָלָיו לְהִסְתִּיר אֶת שְׂמִיחָתוֹ, פֶּן יִבִּין הָלֵךְ שֶׁהַסּוּד נִתְגַּלָּה. "כְּמָה כֶּסֶף מְגִיעַ לָךְ?", בִּקֵּשׁ לְדַעַת, וְשִׁלְשַׁל לֹלֵא אִמֵּר וּדְבָרִים אֶת הַסְּכּוּם הַנִּדְרָשׁ לִידֵי הַמְּמָנָה.

"סְלִיחָה שֶׁהַתְּפַרְצָתִי", אָף טִרַח לְהַתְנַצֵּל, לְמַעַן הִסֵּר כָּל חֶשֶׁד. הוּא לָגַם מְלֹא לְגִמְיוֹ מִן הַמַּיִם הַצּוֹנֵנִים, וְאִזּוֹ מֵהָר וְנִשָּׂא אֶת רִגְלָיו הַיָּשָׁר אֶל מַפְקַדַת הַבְּרִיּוֹנִים; לְשַׁתֵּף אֶת חִבְרִי בְּתַגְלִית הַגְּדוֹלָה.

גַּם הַמְּמָנָה עַל הַבָּאָר מֵהָר וְעוֹב אֶת הַמְּקוֹם. הוּא הִלָּךְ לְמִסֹּר לְחֻכְמִים אֶת תַּחוּשְׁתּוֹ הַקִּשָּׁה, כִּי לְמַרְבָּה הַחֶשֶׁשׁ וּכְכָל הַנִּירָאָה עֲמָרִי גִלָּה כִּיצַד נִצְלוּ הָעֲצִים מִשְׂרָפָה. לֹא שֶׁהוּא יוֹדֵעַ זֹאת בְּבִטְחוֹן, אֲבָל הַשְּׂמִיחָה הַגְּדוֹלָה שֶׁנִּירָאָתָה לְפָתַע עַל פָּנָיו שֶׁל הַבְּרִיּוֹן הַמִּתְחַכֵּם אוֹמֶרֶת דְּרָשְׁנִי...

אֵם כְּנִים הַדְּבָרִים, הַבִּינּוֹ הַחֻכְמִים, הָרִי שֶׁעָנָן הַדְּלָקָה הַגְּדוֹלָה, חֲלִילָה, הוּא רַק שְׂאֵלָה שֶׁל זְמַן. אוֹלֵי אֶפְלוֹ הַלַּיְלָה. הָרִי לֹאִישׁ אֵין שְׁלִיטָה עַל הַבְּרִיּוֹנִים הַפְּרָאִים. אֶסְפָּה סוּדִית מְצֻמְצָמָה

דְּבַר הַתּוֹרָה שְׁלִי

כְּמוֹ נַחֲשׁוֹן

נַחֲשׁוֹן בְּרַעְמִינְדָב קִפֵּץ רֹאשׁוֹן לִים סוּף, בְּמִסִּירַת נֶפֶשׁ מִמֶּשׁ. בְּעַקְבוֹתָיו קִפֵּצוּ לִים עוֹד מִבְּנֵי יִשְׂרָאֵל, וְאִזּוֹ הֵיִם נִבְקַע וְנִהַפֵּה לִיבִשָּׁה.

אֵלּוֹ הָיָה נַחֲשׁוֹן שׁוֹאֵל רַב אִם מֵתָר לֹא לְקַפֵּץ לִים, הָרֵב הָיָה מִתְּלַבֵּט. זֶה לֹא כְּלָקָה פֶּשׁוּט. זֶה הָיָה קִדָּם מִתָּן תּוֹרָה, וּמִצְוֹת מִסִּירַת נֶפֶשׁ טָרָם נִתְּנָה. אֲבָל כְּשֶׁנַּחֲשׁוֹן קִפֵּץ לְמַיִם הוּא לֹא חֹשֵׁב עַל מִסִּירַת נֶפֶשׁ. הוּא יוֹדֵעַ שֶׁהַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא הוֹצִיא אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם כְּדִי לָתֵת לָהֶם אֶת הַתּוֹרָה, כְּנֶאֱמָר: "בְּהוֹצִיאֲךָ אֶת הָעָם מִמִּצְרַיִם, תַּעֲבֹדוּן אֶת הָאֱלֹהִים עַל הָהָר הַזֶּה". נַחֲשׁוֹן הִבִּין שֶׁעַם יִשְׂרָאֵל צָרִיךְ לָלֶכֶת הַיָּשָׁר לְהָר סִינַי. כָּל הָעַכְבוֹכִים בְּדֶרֶךְ לֹא עֲנִינּוּ אוֹתוֹ כָּלָל.

גַּם אֲבָרְהָם אֲבִינוֹ, שְׂמִסֵּר אֶת נַפְשׁוֹ עַל קְדוּשַׁת הַשֵּׁם, לֹא חֹשֵׁב כָּלָל עַל מִסִּירַת נֶפֶשׁ. הוּא חֹשֵׁב רַק עַל מְלֹוֹ רְצוֹן הַשֵּׁם. אִם יִצְטָרֵךְ לְמִסֹּר אֶת הַנֶּפֶשׁ – יְמִסֹּר; אִךְ לֹא בְּזָה הוּא מִתְמַקְּד.

גַּם נַחֲשׁוֹן כָּה. אִם הַקִּפִּיצָה אֶל הַמַּיִם הִיְתָה רַק מַעֲשֵׂה שֶׁל מִסִּירַת נֶפֶשׁ, הָיָה מְקוֹם לְשֹׂאֵל וּלְבָרֵר אִם מֵתָר וְצָרִיךְ. אֲבָל הוּא קִפֵּץ לְמַיִם לֹא כְּדִי לְמִסֹּר אֶת הַנֶּפֶשׁ, אֲבָל מִתּוֹךְ כּוֹנֵה לְמַלֵּא אֶת רְצוֹן הַשֵּׁם וּלְהַתְקַדֵּם לְעֶבֶר הָרִי סִינַי.

זֶה הַמְּסֹר שֶׁעָלִינוּ לְלַמֵּד מִנַּחֲשׁוֹן: אֲנַחְנוּ צָרִיכִים לְחֹשֵׁב רַק עַל הַמִּטְרָה, עַל מְלֹוֹ רְצוֹן הַשֵּׁם. לֹא לְחֹשֵׁב עַל הַקִּשָּׁים וְעַל הָאֲתָגָרִים, וְאֶפְלוֹ לֹא עַל מִסִּירַת נֶפֶשׁ. הַשְּׁלִיחוֹת שֶׁלָּנוּ הֵיִא לְהִבִּיא אֶת הַגְּאֻלָּה, עַל-יְדֵי שְׂנֵקָרֵב כָּל יְהוּדִי בְּאַהֲבָה וּבְחֻבָּה. עָלִינוּ לְפַעֵל בְּנִחְשׁוֹת, כְּמוֹ נַחֲשׁוֹן, וְהַשֵּׁם יַעֲזֹר לָנוּ לְהַצִּלִּיחַ בְּשִׁלְחוֹתָנוּ.

(על-פי לְקוּטִי שִׁיחוֹת, כֶּרֶךְ א, ע' 135)

מה רבו מעשיך ה'

אלמגים נושמים

לאיזו קבוצה משתיכים האלמגים - לדומם? לצומח? לחי?

אלמגים הם מהיצורים המפלאים ביותר בטבע. יהיו שיחשבו שהם כמו סלעי גס. אחרים יאמרו שהם צמחי מים. אבל למעשה האלמגים הם בעלי-חיים.

אחד הדברים המאפיינים אותם - הם אינם נעים כמו כל בעלי-חיים, אלא קבועים במקום אחד. ועם זה, לא משעמם להם לרגע.

האלמגים חיים ב'מושבות', שנקראות שוניות. שם משגשים אלמגים צבעוניים ויפים, בשלל צורות מרהיבות עין. אמרנו שלא משעמם לאלמגים, מפני שסביבם מתרכזים חיים מגוונים ומרהיבים.

האלמג נולד ב'פוליפ', שהוא יצור קטן בצורת גליל, הנושם ואוכל. הוא בונה סביבו בית מחמרים המצויים בים, כמו סידן. ל'בית' הזה יכולים להיות צורות שונות וצבעים מגוונים.

אף שאין להם עינים, האלמגים יודעים לשתף פעולה זה עם זה, ואפילו להתגונן יחד נגד סכנות. הם עושים זאת בעזרת קולטנים, הרגישים לתנועה בסביבתם. הם גם מסגלים לשמע צלילים ולפענח מי מתקרב אליהם.

מה עושה אלמג כשהוא חש סכנה מתקרבת? הוא מתכווץ או מסתתר בתוך השלד שלו. אבל קדם לכן הוא מתנועע במהירות ומתריע לפני חבריו שיהיו גם הם.

האלמגים ידידותיים מאוד זה לזה, ואפילו חולקים מזון במשתף. לפעמים הם בונים את הבתים שלהם יחד, כדי להקל על כלם.

שונית האלמגים הגדולה בעולם נמצאת באוסטרליה, ומשתרעת לאורך אלפים ושלוש-מאות קילומטרים. בארץ ישראל יש אלמגים רק בים סוף, במפרץ אילת, ושמורת האלמגים שם היא הצפונית ביותר בעולם.

ויהי אור

33

מאת: דניאל גורדון | איור: מרדכי אייזנשטט

תקציר: מפתע ומהסס מעט מזמן הרב צרפתי ללשכתו הפפארת של האפנדי, למגישה בארבע עינים. במהלכה אחמד מזכיר לרב נשפחות. בסיים דבריו הוא מבקש שהרב יברכו שנית

בחל המועד פסח אין אומרים את ההלל השלם, כמו בסכות. כי בחל המועד סכות מקריבים בכל יום מספר אחר של קרבנות, ובפסח מקריבים בכל יום אותם קרבנות. לכן מדלגים על 'לא לנו' ועל 'אהבתי'.

הלכה בשבוע

יציאת מצרים של רמי

בבוקר שמחת תורה,
כשרמי התכוון ללכת
לבית הכנסת, לא
חלם שייכנס שוב
ושוב לתוך התופת
ויציל חיים. את יד
ה' הרגיש לכל אורך
מסע ההצלה

בכתיבת אות בספר תורה בצומת גילת

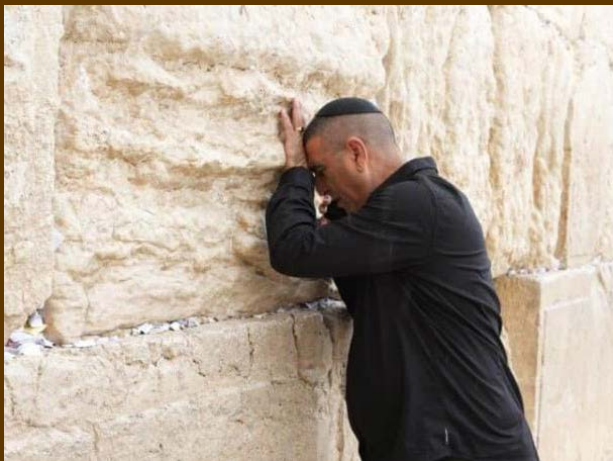
יכולתי. לא היה עליי נשק. היכרותי את
השטח עזרה לי לנווט בדרכים עוקפות,
כדי שלא להיתקל במחבלים. לא הפסקתי
להתפלל לבורא עולם שיעזור לי במשימת
ההצלה.

נס מטלטל. אין ספור סיפורים מצמררים
ליוו את מסע ההצלה. אחד מהם היה מטלטל
במיוחד. צעירה התקשרה והתחננה שאציל
אותה. דהרתי לכיוונה. פתאום ראיתי שהיא
מוקפת מחבלים חמושים. ניגשתי אליהם
ואמרתי בערבית: 'אנא אברראמי, מוסלמי
כמוכם'. הצעתי להם לברוח כי החיילים
בדרך. הם שמעו לעצתי והניחו לצעירה, וכך
הצלחתי לחלצה מהתופת.

הכרת תודה. אינני יודע מדוע ה' בחר
בי דווקא למשימות ההצלה, אבל עשיתי כל
מה שיכולתי. הרגשתי את ידו הארוכה של
הקב"ה. הוא כיוון אותי וניווט אותי בזירות
הירי, ושום כדור לא פגע בנו.

אחים אנחנו. כשחילצתי את הצעירים לא
חשבתי לרגע על ימין ושמאל, דתיים או לא-
דתיים. כולנו משפחה אחת גדולה, עם אחד,
אחים. ואנחנו צריכים לזכור את זה לא רק
בחג הפסח, אלא בכל יום.

להאמין ולאהוב. כליל הסדר אסב בע"ה
עם בני משפחתי במושב, וברור לי שלא
אפסיק לחשוב על הצעירים שלא הספקתי
להציל. עם זה אודה לבורא על מי שהצלחתי
להציל מהתופת וגם על החיים שלי, שניתנו
לי במתנה. כל שנותר לנו הוא להאמין בבורא
עולם ולהרבות באהבת חינוס.

הודיה בכותל. "הרגשתי את ידו הארוכה של הקב"ה"

בתוך התופת. כבר בדרך ראיתי מראות
קשים. צלצלתי למשטרה ולא היה מענה.
פתאום ראיתי צעירים נמלטים. צעקתי
לעברם שיעלו לרכבי. העליתי עוד ועוד.
התקשרתי לחברים במושב וביקשתי שיפתחו
מקלטים, לשכן בהם את הצעירים שאני
מביא. עדיין לא הפנמתי את גודל האירוע.

האסימון נפל. הורדתי את הצעירים
במושב וחזרתי לרעים. הבחנתי בצעירים
מתחבאים בשיחים ובכל מקום אפשרי.
צעקתי אליהם שיעלו לרכבי. הם נדחסו
בתוכו בפחד נורא, וטסתי למושב. בהיסטריה
ובדמעות שיתפו אותי הצעירים
במתרחש, ואט"אט התחלתי
לקלוט שאנחנו במתקפה
מחרידה. זה היה נורא. חזרתי
וחילצתי צעירים שוב ושוב, בלי
לחשוב יותר מדיי. העמסתי על
הרכב בכל פעם לפחות חמישה-
עשר אנשים, הורדתי אותם
במושב וחזרתי לזירה.

היכרות השטח. העזרה
שלי בשטח הייתה קריטית,
לנוכח חוסר המענה של
הרשויות ומוקדי החירום.
מספר הטלפון שלי רץ באי-
ספור קבוצות. קיבלתי המון
קריאות, וניסיתי לעזור ככל

תעודת זהות. רמי דוידאן, בן 58, אב
לארבעה. נולד במושב פטיש שבצפון הנגב
ומתגורר בו עד היום. הוריו עלו לארץ
מכורדיסטן, אחרי קום המדינה, ושוכנו
במעברות. רמי קיבל חינוך מסורתי, ובביתו
שמו דגש על מועדי ישראל. בשמחת תורה
חילץ עשרות צעירים מרעים והציל את
חיהם.

ילדים עובדים. בהיותו בן שתיים-עשרה
חוויית אובדן כואב, עם פטירת אבי ממחלה
קשה. עול הפרנסה נפל בין השאר עליי. מן
הבוקר ועד הלילה עבדנו, כל האחים, במשק.
לא הייתה לנו ילדות קלה.

חוכמת חיים. העבודה במשק גרמה
שהפסדנו הרבה שעות לימוד. עם זה,
הילדות הזאת הכינה אותנו לעתיד. רכשנו
חוכמת חיים מידידי המשפחה ומהאנשים
שעבדנו איתם. עד היום מושב פטיש הוא
ביתי, וכל התושבים כאן הם משפחה אחת
גדולה.

הבוקר הדרמטי. בבוקר שמחת תורה
השכמתי קום. זה יום הפטירה של אבי,
והתכוונתי ללכת לבית הכנסת במושב.
שמעתי את האזעקות, ולקראת השעה שבע
פנה אליי חבר בדחיפות והתחנן שאסע לחלץ
את בנו, ששהה ליד רעים. הסכמתי, בלי
להבין בדיוק לאן אני נכנס.

מרגישים חג
באושר עד

פסח כשר ושמח עם...
אושר עד

